

MŪSU CĪŅAS

Sabata pēcpusdienai:

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Sak. 17. nod., 1. Kor. 13:5-7, Jāņa 8:1-11, Sak. 18., 19. nod., 5. Moz. 24:10-22.

ATMIŅAS PANTS:

“Labāk sauss kumoss ar rītmumu nekā upurdzīres ar ķildu.” (Sak. 17:1).

Sakāmvārdi atkal runā par ārēji redzamā pievilšanu. Var likties, ka mums ir viss, ko piedāvā pasaule – labklājība, vara, izpriecas, slava – tomēr aiz tā visa plaukst un zeļ spriedze un ciešanas. Iespējams, ka iemesls šai spriedzei un ciešanām ir tieši labklājība un izpriecas, pēc kā cilvēki tik izmisīgi dzenas. Kāds ēģiptiešu sakāmvārds saka: “Labāk ir maize ar priecīgu sirdi, nekā labklājība ar īgnumu.” (Miriam Lichtheim “Instructions” Ancient Egyptian Literature: A Book of Readings, 2. sēj., 156. lpp.) Saskaņā ar Sakāmvārdu grāmatu, pirmais solis, lai atrisinātu šo problēmu, ir saprast savas prioritātes: mierpilnas attiecības ir svarīgākas nekā labklājība (Sak. 17:1). Nav tik svarīgi, kas mums pieder, bet gan kas mēs esam savā iekšienē. Turpmākais padoms palīdzēs atjaunot šo prioritāti un dāvās mums iekšēju mieru (“šalom” ebreju valodā), kas vairo mūsu laimi.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. februārī!

Grēks un draugi

Izlasi Sak. 17:9, 19:11! Kas svarīgs ir pateikts šajos pantos? Kā mums vajadzētu izturēties pret tiem, kas krīt? _____

Kad kāds izdara ko nepareizu, tad ir tik kārdinoši izplatīt viņa stāstu, pastāstīt citiem. "Vai tu esi dzirdējis, ko tas un tas izdarīja?" Lai gan mēs varam rīkoties tā, it kā viņa rīcība mums būtu šausminoša, mums tik un tā patīk citiem stāstīt, kas noticis. Īsāk sakot, mēs aprunājam, un tas ir tas, no kā mēs esam brīdināti, jo šāda uzvedība rada strīdus par starp vislabākajiem draugiem. Galu galā, ja tavs draugs izdara kļūdu, kas gan tu esi par draugu, ja tu staigā apkārt un stāsti to citiem?

Mums ir dots padoms kļūdu "apklāt". Tomēr tas nenozīmē, ka mums ir jāpaslēpj grēks, jārikojas tā, it kā tas nekad nebūtu noticis, it kā cilvēks nekad nebūtu rīkojies nepareizi. Grēks, kas ir apklāts, tik un tā ir reāls, pat ja arī tas ir apslēpts. Ebreju vārdam "apklāt" šajā izteicienā ir īpaša saikne ar "piedošanu" (Ps. 85:2, Neh. 4:5). Mūsu reakcijai uz kāda cita cilvēka kļūdu vajadzētu būt mīlestībai, nevis aprunāšanai.

Izlasi Sak. 17:17 un 1. Kor. 13:5-7! Kā mīlestība palīdz mums tikt galā ar drauga kļūdu? _____

Mēs nemīlam draugu vai dzīvesbiedru tikai tāpēc, ka viņš vai viņa ir pilnīgs. Mēs mīlam, neskatoties uz viņu kļūdām un trūkumiem. Tikai mīlestībā mēs mācāmies netiesāt citus, jo mūsu pašu kļūmes un nepilnības padara mūs tikpat vainīgus. Mēs varam raudāt kopā ar viņiem par to, ko viņi ir izdarījuši, un, kā vien varam, palīdzēt tikt tam pāri. Galu galā, kam tad ir domāti draugi, ja ne šādai palīdzībai?

Atceries kādu reizi, kad tu smagi kļūdījies un tev tika piedots, tev palīdzēja un mierināja. Ko tas stāsta par to, kā tev vajadzētu izturēties pret citiem? _____

Esi taisnīgs!

Patiesa mīlestība nav akla. Tas, ka mēs "apklājam" kāda kļūdu mīlestībā, nenozīmē, ka mēs neredzam grēku un to kā tādu neatzīstam. Mīlestība un taisnība iet roku rokā. Ebreju vārds "taisnība" (tsedeg) nozīmē arī "mīlestība", "žēlsirdība". Mums nevar būt patiesa līdzjūtība, ja mēs neesam taisnīgi un mēs nevaram būt taisnīgi, ja mums nav līdzjūtības un mīlestības. Abiem ir jābūt kopā.

Piemēram, žēlsirdībai pret trūcīgajiem nevajadzētu tikt parādītai uz taisnības rēķina – tāpēc dots padoms neliecināt netaisni par labu trūcīgajam tiesā (2. Moz. 23:3). Ja mīlestība uzliek mums pienākumu palīdzēt trūcīgajiem, tad būtu netaisni nostāties viņu pusē, kad viņi ir rīkojušies nepareizi, tikai tāpēc, ka viņi ir trūcīgi. Taisnībai un patiesībai tāpēc vajadzētu būt kopā ar mīlestību un līdzjūtību. Šis gudrais līdzsvars raksturo Toru, Dieva likumu, un to māca un atbalsta Sakāmvērdus grāmata.

Izlasi Sak. 17:10, 19:25! Ko šie panti stāsta par nepieciešamību norāt? ____

Fakts, ka Sak. 17:10 seko uzreiz pēc aicinājuma aplāt kļūdu mīlestībā (Sak. 17:9), nav nejaušība. Bāršanas pieminēšana saistībā ar "mīlestību" noliek mīlestību pareizā vietā. Pants runā par stingru rājienu.

Izlasi Jāņa 8:1-11! Kā Jēzus izturējās pret atklātu grēku? _____

"Piedodot sievietes grēkus un iedrošinot to dzīvot labāku dzīvi, Jēzus raksturs mums atmirdz pilnīgas taisnības skaistumā. Lai gan Viņš neattaisno grēku, nedz arī mazina grēka vainu, tomēr Viņš cenšas nevis notiesāt, bet glābt. Pasaule grēcīgo sievieti varēja tikai nicināt un nonievāt, bet Jēzus runā mierinošus un cerības pilnus vārdus. Bezgrēcīgais iežēlojas par grēcinieces vājumu un sniedz tai pretī savu palīdzošo roku. Liekulīgie farizeji apsūdz, bet Jēzus saka: "Ej un negrēko vairs!" (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 462. lpp.)

Atkal vārdi

Izlasi Sak. 18. nod.! Lai gan šeit ir runa par dažādām tēmām, pievērs uzmanību tam, kas ir teikts par vārdiem. Kādas svarīgas domas te ir izteiktas par to, ko mēs sakām un ko nesakām? _____

Mūsu uzmanība atkal tiek pievērsta vārdu realitātei un spēkam. Šajā gadījumā mēs redzam, kā muļķi izmanto savas mutes paši sev par postu. 13. pants ir īpaši pamācošs. Cik viegli ir runāt, pirms tam uzmanīgi neuzklausot un neizšķirot, kas mums ir pateikts. Cik daudzas reizes mēs būtu aiztaupījuši sev un citiem liekas sāpes un konfliktus, ja vien mēs būtu iemācījušies rūpīgi pārdomāt, ko esam dzirdējuši, pirms uz to atbildam. Reizēm klusēšana patiešām ir vislabākā atbilde.

Izlasi Sak. 18:4! Kāpēc gudrā vārdi ir kā dziļi ūdeņi? _____

Salīdzinājums "dziļi ūdeņi" Sakāmvārdu grāmatā ir lietots pozitīvā nozīmē, lai atainotu gudrību (Sak. 20:5). Tajā izteikta miera ideja, bet arī dziļums un bagātība. Gudrais nav virspusējs. Viņa vārdi nāk no personīgu pārdomu un pieredzes dziļumiem. Kurš gan nav bijis pārsteigts par dziļajām domām un uzskatiem, ko pauž tie, kam ir gudrība un atziņa!

Izlasi Sak. 18:21! Ko tas nozīmē? _____

Sakāmvārdi atkal mums pasaka, ko mums jau vajadzētu zināt: mūsu vārdi ir spēcīgi un tie var būt spēks uz labu vai ļaunu, pat uz dzīvību un nāvi. Cik uzmanīgiem tad mums ir jābūt, izmantojot šo spēcīgo ieroci!

Atceries, kad kāda cilvēka vārdi tevi ir smagi ievainojuši! Ko tas tev ir iemācījis par vārdu spēku? Ko no tā vari mācīties, cik uzmanīgam ir jābūt savos vārdos? _____

Stāsta divas puses

Izlasi Sak. 18:2! Kāpēc muļķiem nav vajadzīgs laiks, lai veidotu savus uzskatus? _____

Muļķi ir pārliecināti par sevi un tik dedzīgi izteikt savu viedokli, ka viņi nav ieinteresēti mācīties no citiem. Viņu aizvērtie prāti darbojas kopā ar atvērtajām mutēm. Tā ir nāvējoša kombinācija. Cik uzmanīgiem mums ir jābūt, lai nesāktu darīt to pašu, īpaši jautājumos, kuros mēs esam pārliecināti, ka mums ir taisnība.

Galū galā, vai mēs visi kaut kādā brīdī neesam jutušies ļoti pārliecināti par kādu jautājumu, vēlāk ieraugot, ka mums nav taisnība? Tas nenozīmē, ka mums savos uzskatos ir jābūt vājiem. Tas nozīmē tikai to, ka mums ir nepieciešama pazemība, ka nevienam no mums nav visu pareizo atbilžu, un, pat ja mūsu atbildes ir pareizas, patiesība bieži ir dziļāka un niansētāka, nekā mēs to spējam novērtēt vai saprast.

Izlasi Sak. 18:17! Kāda svarīga doma mums šeit ir pateikta? _____

Tikai Dievam nav vajadzīgs otrs viedoklis, jo Viņa dabā tas jau ir – Viņa acis ir visur (Sak. 15:3). Dievam ir spēja redzēt jebkura jautājuma visus aspektus. Turpretī mums parasti ir ļoti šauršaura redzējums. Un mūsu uzskatiem ir tieksme kļūt vēl šaurākiem, ja ieņemam zināmas pozīcijas, īpaši jautājumos, kas, pēc mūsu domām, ir svarīgi.

Taču kā mums vajadzētu zināt, jebkuram stāstam vienmēr ir divas vai pat vairāk puses! Jo vairāk informācijas mums ir, jo labāk mēs varam izveidot pareizo skatījumu uz konkrēto jautājumu.

Atceries kādu reizi, kad tu biji pilnīgi pārliecināts par kaut ko, varbūt tas ir kāds uzskats, pie kā tu esi turējies visu dzīvi, beigās uzzinot, ka esi bijis nepareizās domās. Ko tas māca par vajadzību būt atvērtam pret iespēju kļūdīties jautājumos, kuros tu šobrīd esi dedzīgs? _____

CETURTDIENA, 12. FEBRUĀRIS

Esi uzticams

Ķēniņam vajadzēja iecelt jaunu ministru augstākajā savas valstības postenī. Šim nolūkam viņš sarīkoja sacensības melošanā: kurš varēs pastāstīt vislielākos melus. Pieteicās visi viņa ministri, un katrs nāca un stāstīja savus vislielākos melus. Bet ķēniņš nebija apmierināts. Viņu meli likās kropli. Tad ķēniņš jautāja savam vistuvākajam un visuzticamākajam padomdevējam: "Kāpēc tu nepieteicies?" Padomdevējs atbildēja: "Man žēl, ka esmu Jūs sarūgtinājis, majestāte, bet es nevaru pieteikties."

"Kāpēc ne?" ķēniņš jautāja.

"Jo es nekad neesmu melojis," padomdevējs atbildēja.

Ķēniņš nolēma iecelt viņu postenī.

Mums kā grēciniekiem melošana padodas vieglāk, nekā mēs domājam. Šī iemesla dēļ, cik uzmanīgiem mums ir jābūt savos vārdos!

Izlasi Sak. 19. nod.! Lai gan šeit aizskartas daudzas tēmas, kas ir pateikts par melošanu? _____

Sakāmvārdu grāmata aizstāv augstu ētisko standartu. Labāk ir palikt trūcīgam vai pat zaudēt paaugstinājumu, ja mums ir jāmelos, lai to iegūtu, ja mums ir jāupurē savs godīgums (Sak. 19:1), ja ir jākrāpjas vai ja tāpēc jāzaudē uzticība (Sak. 19:22).

Izlasi Sak. 19:9! Kāda ir liecinieka atbildība? _____

Melošana pati par sevi ir pietiekami slikta. Bet melot tiesā un pēc zvēresta ir vēl sliktāk. Daudzās zemēs nepatiesa liecība ir kriminālnoziedzums un pie tam – nopietns. Lieciniekam tāpēc ir jānodod uzticama liecība. Nav nejaušība, ka šis pants seko pēc tam, kad ir minēts "draugs tādām, kas dāsni dod" (Sak. 19:6) un nabags, ko ienīst viņa draugi un pat viņa brāļi (Sak. 19:7). Doma ir tāda, ka lieciniekiem nevajadzētu ļaut sevi uzpirkt vai ietekmēties no to cilvēku statusa, par ko viņi liecina.

Izlasi 5. Moz. 24:10-22! Kāds svarīgs princips šeit ir redzams, un kā mums vajadzētu to attiecināt uz sevi un uz mūsu izturēšanos pret tiem, kas ir trūkumā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

"Tenkošanas un baumošanas gars ir viens no sātana īpašajiem līdzekļiem, lai sētu strīdus un nesaskaņas, lai atšķirtu draugus un grautu daudzu ticību mūsu nostājas uzticamībai. Brāļi un māsas ir pārāk gatavi runāt par kļūdām un nepilnībām, kas, pēc viņu domām, ir citiem, un īpaši tiem, kas nes nesatricināmi rājiena un brīdinājuma vēsti, ko viņiem devis Dievs." (E. Vaita "Liecības draudzei" 4. sēj., 195. lpp.)

"Šo kurnētāju bērni klausās atvērtām ausīm un uzņem sevī neapmierinātības indi. Tā vecāki, paši to neapzinādamies, noslēdz pieeju, caur kuru būtu aizsniedzama bērnu sirds. Cik daudzas ģimenes papildina savas ikdienas maltītes ar šaubām un aizdomām. Viņi izanalizē savu draugu raksturu un pasniedz to kā gardu saldo ēdienu. Dārgie apmelojumu kumosi iet apkārt galdam, un par tiem spriež ne tikai pieaugušie, bet arī bērni. Tā apkauno Dievu. Jēzus sacīja: "Ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs Man esat darījuši." Tāpēc, kas apmelo un ceļ neslavu Kristus kalpiem, tie nonievā un nozākā tieši Kristu." ("Liecības draudzei" 4. sēj., 195. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ir vienmēr grūti tad, ja kāds, ko tu mīli un par ko rūpējies, rīkojas nepareizi. Un ir tik viegli censties viņus piesegt. Kā mēs varam iegūt pareizo līdzsvaru šādās situācijās? Mums noteikti ir jāparāda žēlastība, tāpat kā mums ir parādīta žēlastība, kad esam kļūdījušies – par to nav šaubu. Bet vai žēlastība vienmēr vai vispār var nozīmēt, ka cilvēks var grēkot, nesāņemot sodu un nesaskaroties ar sekām? Kāda būtu pareiza rīcība šādās situācijās?

2. Kā bija teikts šīs nedēļas tēmā, lielākā daļa jautājumu šajā dzīvē ir ļoti sarežģīti un tiem ir daudz aspektu. Pat tās lietas, ko mēs uzskatām par pareizām, parasti ir daudz sarežģītākas, nekā mēs varam aptvert. Kā mēs varam iemācīties būt atvērti, vienlaikus nebūdami nesaprašas?

3. Kādos veidos mēs varam melot, nepasakot neviena vārda?
